

Stanowisko nr 5/21
Sejmiku Województwa Mazowieckiego
z dnia 16 marca 2021 r.

w sprawie upamiętnienia Miry Zimińskiej - Sygietyńskiej w 120. rocznicę urodzin

W związku z przypadającą w 2021 roku 120. Rocznicą urodzin Miry Zimińskiej – Sygietyńskiej Sejmik Województwa Mazowieckiego postanawia upamiętnić tę znamienitą osobowość oraz propagować wiedzę o niej i jej działalności kulturalnej.

W 2021 roku przypada 120. rocznica urodzin Miry Zimińskiej - Sygietyńskiej, aktorki, pedagoga i wieloletniej dyrektor zespołu „Mazowsze”. *Nic, poza „Mazowszem”, nie mam* – tak mówiła Mira Zimińska-Sygietyńska podczas obchodów 40-lecia istnienia zespołu, któremu poświęciła całe swoje życie.

Wychowywała się w teatrze. Jej mama była bileterką, tata dekoratorem w Teatrze Miejskim w Płocku. Miała zaledwie półtora roku, kiedy po raz pierwszy pojawiła się na scenie teatralnej w roli płaczącego dziecka podczas występów ukraińskiej trupy aktorskiej. Kiedy miała siedem lat, zagrała w „Ich czworo” Gabrieli Zapolskiej, potem obsadzano ją w innych dziecięcych rolach, m.in. w „Dziadach” i „Weselu”. Jako siedemnastolatka dostała oficjalny angaż. Przez rok grywała wyłącznie w wodewilach i komediach. Przeniósła się do Radomia. Tam, w Teatrze Polskim, zauważył ją jeden z właścicieli warszawskiego teatryku Qui Pro Quo - najpopularniejszego polskiego kabaretu lat międzywojennych. Punktem zwrotnym w jej karierze okazała się rewia „Hallo! Ciotka!”, w której prowadziła konferansjerkę. Podbiła publiczność ciętym dowcipem, werwą i wdziękiem.

Druga połowa lat 20. to rozwój artystyczny właśnie w repertuarze komediowym, groteskowym i parodii. Wylansowała w tym czasie wiele przebojów, m.in. „Pokoik na Hożej”, „Taka mała”, „We dwoje” i „Nikt, tylko ty”, które wyszły spod piór Tuwima i Hemara. Potrafiła zrobić z nich małe spektakle teatralne. Zadziwiała wszechstronnością. Z powodzeniem występowała w filmie i teatrze dramatycznym, redagowała kolumnę satyryczną „Dubu smalone” w „Kurierze Porannym”. Wkrótce można ją było oglądać na scenach warszawskich, m.in. w „Moralności pani Dulskiej”, „Pannie Maliczewskiej”, a także „W małym domku” i „Chorym z urojenia”. Szybko zyskała uznanie krytyki i publiczności.

W filmie zadebiutowała jeszcze w epoce kina niemego. Jej specjalnością były role komediowe, np. „Ada to nie wypada”, „Papa się żeni”, „Manewry miłosne”. Po wojnie chciała wrócić do kabaretu i aktorstwa. Jednak towarzysz jej życia, miłośnik folkloru i kompozytor, z którym niejednokrotnie występowała, Tadeusz Sygietyński, poprosił ją o pomoc przy założeniu zespołu ludowego i tak w 1948 r. powstało „Mazowsze”.

Po śmierci Tadeusza w 1955 r. przejęła obowiązki dyrektorskie nad zespołem „Mazowsze”, który stał się drugą po kabarecie miłością jej życia. Kierowała nim prawie do ostatniej chwili i objechała niemal cały świat, dając prawie 3 tys. przedstawień za granicą, rozsławiając imię Polski i Mazowsza w świecie. Jej artystyczny sukces potwierdzają liczne odznaczenia i nagrody. Jednymi z ostatnich były najwyższy order Rzeczypospolitej - Order Orła Białego oraz honorowy tytuł „Kobiety Stulecia” nadany po raz pierwszy przez Polskie Radio. Była ambasadorem polskiej kultury na świecie.

Wiceprzewodniczący Sejmiku
Województwa Mazowieckiego

Marcin Podśędek